

THIÊN THẦN TÍ HON CỦA TRỜI CAO

Mùa Xuân năm 1985, đôi vợ chồng trẻ - Katie và Don Ekroth - sống thật hạnh phúc. Họ có căn nhà thơ mộng bên bờ duyên hải Thái Bình Dương tại nước Canada. Nhưng nhất là, họ có hai đứa con xinh xắn, một gái và một trai: Elizabeth, 8 tuổi và Matthew, 6 tuổi.. Matthew là cậu bé nghịch ngợm và tràn đầy sức sống. Cậu làm cho mọi người chung quanh hạnh phúc. Trò chơi cậu thích nhất là điều khiển chiếc xe hơi nhỏ, có máy chạy. Sau đây là câu chuyện cuộc đời bé Matthew do chính Mẹ cậu, bà Katie Ekroth kể lại.

Matthew luôn luôn cầu nguyện với Chúa trước khi ngủ. Một buổi tối, như thường lệ, đọc kinh xong, gương mặt cậu bé bỗng trở nên đăm chiêu và nghiêm trọng. Đôi mắt mở lớn, bé nhìn tôi và hỏi:

- Mẹ à, mình đi đâu khi mình chết?

Câu hỏi thật nghiêm trang và thật bất ngờ, khiến tôi vô cùng lúng túng. Sau một phút lấy lại bình tĩnh, tôi trả lời:

- Chúng ta sẽ lên Thiên Đàng, con ạ. Đức Chúa GIÊSU hứa rằng: Nếu chúng ta yêu mến Ngài thì chúng ta sẽ sống với Ngài mãi mãi.

Matthew bỗng òa lên khóc và hỏi tiếp:

- Nhưng mà chúng ta có được ở chung hết với nhau không Mẹ?

Tôi trả lời:

- Có con à. Mẹ tin chúng ta sẽ được ở chung với nhau, cho dù Mẹ không chắc chắn lắm. Nhưng có một điều Mẹ biết chắc, đó là, trên Thiên Đàng, chúng ta sẽ không còn bị đau khổ, tật bệnh và buồn sầu nữa. Chúng ta chỉ có hạnh phúc và an bình.

Lúc ấy tôi đang ngồi trên giường. Matthew trườn tới, ngồi gọn vào lòng tôi và hỏi tiếp:

- Khi đó, mình có còn giống y như bây giờ không Mẹ?

Tôi trả lời:

- Mẹ không biết, con à. Mẹ chỉ biết khi chúng ta chết, linh hồn lìa khỏi xác. Linh hồn là phần làm cho mỗi người thành một người, khác với người khác. Khi thể xác không còn hoạt động được nữa thì nó chết, nhưng linh hồn vẫn sống và lên Thiên Đàng.

Matthew hỏi tiếp:

- Mấy con chó có được vào Thiên Đàng không Mẹ?

Tôi trả lời:

- Mẹ không biết con à. Mẹ chỉ biết chúng ta không phải lo lắng gì về điều ấy. Chính THIÊN CHÚA sẽ chăm sóc mọi sự.

Matthew ôm chặt lấy tôi và hôn một cái thật mạnh. Tôi đặt con vào giường, và đắp chăn lại cho con.

Cuộc sống êm đềm hạnh phúc kéo dài cho đến tháng 6 cùng năm 1985, Matthew bị bệnh ho trở lại. Và cơn ho cứ kéo dài mãi, không hết.

Tôi đem con đến nhà thương khám và chiếu điện. Bác sĩ không tìm ra nguyên do chứng ho, nhưng ghi nhận bệnh tình có phần trầm trọng. Ông quyết định ký giấy cho Matthew nhập viện, vào ngày thứ hai, tại nhà thương Nhi Đồng của thành phố.

Tối Chúa Nhật hôm trước, như thường lệ, tôi chuẩn bị cho con vào giường. Và cũng như thường lệ, Matthew cầu nguyện với Chúa trước khi ngủ. Tối hôm đó, cậu bé nói với Chúa về tất cả những gì xảy ra trong ngày. Sau cùng, cậu bé thưa với Chúa:

- Xin Chúa giúp con khá hơn, và xin Chúa giúp con đừng có nóng nảy khó chịu ở nhà thương.

Tôi âu yếm cúi xuống hỏi con:

- Điều gì đặc biệt làm cho con khó chịu ở nhà thương?

Cậu bé bỗng trở nên dăm chiêu tư lự. Matthew tâm sự:

- Con không thích cho các y tá nhìn thấy con, khi con bị cởi hết quần áo.

Tôi nói với con:

- Để yên rồi Mẹ tính chuyện đó nghe con!

Matthew phải nhập viện theo quyết định của bác sĩ. Nhưng cơn bệnh vẫn không thuyên giảm, lại có phần trầm trọng hơn. Nhiều lúc bé Matthew không thở được .. Một ngày tại nhà thương, cậu bé bỗng đột ngột hỏi tôi:

- Mẹ à, ở trên Thiên Đàng có chiếc xe hơi có máy chạy, cho con chơi không Mẹ?

Môi miệng tôi khô cứng, lòng ruột bỗng co thắt lại. Tôi nói với con:

- Mẹ không biết con à. Nhưng có một điều Mẹ biết chắc, đó là trên Thiên Đàng đầy đầy điều hay lạ, diệu kỳ. Do đó, cũng có thể là sẽ có xe hơi cho con chơi nữa!

Vài ngày sau, vào một buổi tối, trước khi ngủ, Matthew hỏi tôi:

- Trong thân thể con người, cơ phận nào quan trọng nhất hở Mẹ?

Tôi đáp:

- Bộ não quan trọng nhất và trái tim.

Matthew tiếp lời tôi:

- Còn linh hồn? Linh hồn cũng quan trọng lắm, phải không Mẹ?

Đây không phải là câu hỏi mà là lời xác quyết của cậu bé. Tôi nói với con:

- Phải, linh hồn thật quan trọng, nhưng Mẹ nghĩ rằng, linh hồn không phải là một phần của thể xác, bởi vì linh hồn là xác, khi xác chết.

Cậu bé gật đầu, ra dấu đồng ý và hiểu biết. Sau đó, Matthew đọc kinh và nằm xuống ngủ. Tôi thì thăm vào tai con:

- Con ngủ ngon nghe, Matthew. Xin THIÊN CHÚA chúc lành cho con.

Cơn bệnh của Matthew vô phương cứu chữa, mặc dầu bác sĩ đã tìm hết cách. Một ngày sau khi Matthew tròn 7 tuổi - ngày 21-8-1986 - cậu bé trút hơi thở cuối cùng, êm ái ra đi về với Chúa, vui hưởng hạnh phúc với Chúa trên Thiên Đàng.

... "Bấy giờ người ta dẫn trẻ em đến với Đức Chúa GIÊSU, để Người đặt tay trên chúng và cầu nguyện. Các môn đệ la rầy chúng. Nhưng Đức Chúa GIÊSU phán: "Cứ để trẻ em đến với Thầy, đừng ngăn cấm chúng, vì Nước Trời là của những ai giống như chúng". Người đặt tay trên chúng, rồi đi khỏi nơi đó" (Matthêu 19,13-15).

("Reader's Digest", October/1993, trang 139-224)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt